

[Lange.]

gaa frem, at de daarligt ledede blev skilt ud, og at de unge havde Mulighed for at komme til og vise, hvad de duede til. Jeg tror, det vil hævne sig, at man i en meget lang Periode, og særlig i en Periode, der har stillet store Krav i Henseende til Dygtighed og økonomisk Evne hos Erhvervs-livets Mænd, har tvangsbundet Landets Virksomheder til et System som det, det her drejer sig om.

I Forbindelse med, hvad jeg her har fremført, vil jeg pege paa nogle Vendinger i den Beretning, som er afgivet af Embedsmandsudvalget. Efter min Opfattelse maa de skyldes en Misforstaaelse. Det drejer sig om det Forslag til en Nyordning, som Erhvervene havde fremsat om, at man over for visse Varer kunde have en Ordning, hvorefter man forpligtede sig til at købe i bestemte Lande, maaske i eet bestemt Land, men i ubegrænset Omfang, og at enhver havde Lov til at deltage i denne Omsætning. Herom skriver man,

„at det under de om Sagen med Erhvervsorganisationerne førte Forhandlinger er oplyst, at det ikke er Organisationernes Tanke, at de enkelte Importører skulde have fri Importret, men at Bevillinger stadig skulde tilstilles Importørerne i Forhold til deres hittidige Importgrundlag“.

Jeg maa gaa ud fra, at dette skyldes en Misforstaaelse. Jeg skal naturligvis ikke benægte, at der kan være en enkelt Organisationsmand, som har udtalt dette, men jeg deltog i de fleste af Forhandlingerne og har i hvert Fald ikke hørt den nævnte Udtalelse. Jeg maa bestemt hævde, at jeg deler ikke denne Opfattelse; den Organisation, jeg staar nær, deler den heller ikke lige saa lidt som mit Parti. Naturligvis kræver man ikke friere Forhold og en fortsat Monopolstilling for de nuværende Importører; naturligvis er vi fuldt klar over — og ønsker jo netop —, at den friere Ordning ogsaa skulde give de enkelte Lejlighed til frit at udøve deres Erhverv, frit at vise, hvilke Opgaver de kan løse, og faa deres Løn, efter som Opgaverne nu løstes godt eller daarligt.

Ser man paa det foreliggende Lovforslag, hvis Enkeltheder jeg i øvrigt ikke skal komme stærkt ind paa, vil man finde en Række nye Bestemmelser, der desværre paa de fleste Punkter er skærpene og giver Handelsministeren en forøget Magt. Det eneste gode, man kan sige om dem, er vel, at man nu efterhaanden har faaet saa meget med, at det vil blive vanskeligt at gaa

videre ad den Vej. Angaaende disse Bestemmelser vil jeg i det væsentlige indskrænke mig til at søge dem behandlet i det kommende Udvalg, ikke mindst fordi der, saaledes som hele Situationen ligger, vel ikke er store Muligheder for at finde Ørenlyd for den Kritik, jeg kunde fremføre imod dem.

Naar man har hørt den højtærede Handelsministers Udtalelser, naar man har hørt det socialdemokratiske Partis Ordfører, og naar man, ikke mindst, har læst det radikale Partis Hovedorgan, maa man faa det Indtryk, at der ved Lovforslaget foretages et meget betydeligt Skridt i Retning af Afvikling af den bestaaende Ordning. De Varer, der er ført fra den bundne Liste over til Frilisten, andrager et Beløb, der er flere Gange større end det, de Varer androg, som hidtil var paa Frilisten. Men hvis man ser lidt nærmere paa Forholdet, vil man finde, hvad den højtærede Minister for øvrigt selv sagde, at det er Varer, som der i alt væsentligt ikke har været nogen Begrænsning for i Forvejen. Det er i hvert Fald for en overvejende Del Raastoffer til Landbruget og Industrien, det drejer sig om, og det har naturligvis ikke været muligt at foretage nogen Begrænsning af Indførselen af dem. Naar jeg ser paa hele den Agitation, der har været drevet, altsaa ikke mindst i det radikale Partis Hovedorgan, for at faa Folk til at tro, at der skete noget virkelig betydningsfuldt i Retning af Afvikling, kommer jeg til at tænke paa en Meddelelse, der stod i et stort nordjysk Dagblad i 1908, da der skete en for vort Land meget sørgelig og beskæmmende Tildragelse. Man fremsatte der Meddelelsen om den Forbrydelse, der var begaaet, ved at sige, at Sandheden havde desværre ikke længere kunnet skjules. Naar jeg ser paa denne Overførelse af det store Beløb til Korn og Foderstoffer til Frilisten, synes jeg ogsaa, man har Lov til at sige, at den Sandhed, at man her gennem Aar har opretholdt et System, har opretholdt et Kontor og beskæftiget mange Mennesker til ingen Verdens Nytte — den Sandhed har altsaa ikke længere kunnet skjules. Og det er jo dog det væsentligste af det Beløb, der overføres til Frilisten.

Jeg har Lov til at fremhæve dette, idet jeg saa stærkt understregede det i Fjor. Da jeg i Fjor hævdede, at man ikke alene havde dette System til ingen Verdens Nytte, men oven i Købet for disse Varers Vedkommende gjorde det endnu mere indviklet end paa de fleste andre Omraader, blev det taget meget unaadigt op; man stillede sig meget afvisende. Ikke desto mindre er